

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 428/2021-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Remetom, Masarykova 2, Prešov, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 210/2013 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 210/2013 **boli porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **priznáva** primerané finančné zadosťučinenie v sume **1 000 eur**, ktoré **je** mu Okresný súd Prešov **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Prešov **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **691,34 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručitou ústavnému súdu 22. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ požaduje uloženie príkazu okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, ako aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 eur a náhradu trov konania v sume 460,89 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti, príloh k nej priložených a vyžiadaného spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie vyplýva, že žalobkyňa [REDAKOVANÉ] sa žalobou doručenou okresnému súdu 2. augusta 2013 proti sťažovateľovi ako žalovanému domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam bližšie označeným v žalobe.

3. Na podklade žiadosti žalobkyne jej okresný súd uznesením č. k. 15 C 210/2013-52 z 8. augusta 2013 priznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov nad sumu 799 eur. Žalobkyňa súdny poplatok za žalobu zaplatila 26. augusta 2013. Okresný súd žalobkyňu 29. októbra 2013 vyzval na zaplatenie doplatku súdneho poplatku v sume 526,50 eur, ktorý bol zaplatený 8. novembra 2013.

4. Sťažovateľ bol 4. decembra 2013 vyzvaný na vyjadrenie sa k žalobe. Na výzvu sťažovateľ reagoval podaním 20. decembra 2013, pričom predmetné stanovisko bolo následne doručované 2. januára 2014 žalobkyňi, ktorá sa k nemu vyjadrila podaním 24. januára 2014. Podanie žalobkyne bolo následne 28. januára 2014 zasielané na vedomie žalovanému.

5. Pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 1. apríla 2014, bolo odročené na neurčito na vykonanie znaleckého dokazovania na určenie všeobecnej hodnoty predmetných nehnuteľností, ktoré navrhla žalobkyňa. Dňa 11. apríla 2014 zaslala žalobkyňa otázky pre súdneho znalca.

6. Sťažovateľ bol 28. apríla 2014 vyzvaný na predloženie otázok pre súdneho znalca, ktoré zaslal podaním 30. apríla 2014.

7. Uznesením okresného súdu č. k. 15 C 210/2013-84 z 28. mája 2014 bol do konania pribratý súdny znalec z odboru stavebníctva, odvetvia odhadu hodnoty nehnuteľností [REDAKOVANÉ], ktorému boli uložené povinnosti určiť všeobecnú hodnotu predmetných nehnuteľností a zároveň vypracovať znalecký posudok v lehote 60 dní od prevzatia spisu. Preddavky na trovy znaleckého dokazovania boli žalobkyňou a sťažovateľom zaplatené 11. júna 2014. Následne bol spis 4. júla 2014 zaslaný súdnemu znalcovi.

8. Súdny znalec 13. októbra 2014 odovzdal spis a znalecký posudok č. 213/2014, ktorý bol následne doručovaný na vyjadrenie žalobkyňi a sťažovateľovi. K znaleckému posudku sa sťažovateľ vyjadril 31. októbra 2014 a žalobkyňa 13. novembra 2014. Uznesením okresného súdu č. k. 15 C 210/2013-142 z 13. novembra 2014 bola súdnemu znalcovi priznaná odmena za vypracovanie znaleckého posudku.

9. Stanovisko sťažovateľa z 28. novembra 2014 bolo následne doručované 3. decembra 2014 na vedomie žalobkyňi.

10. Dňa 30. decembra 2014 okresný súd strany v spore vyzval, aby predložili námietky proti znaleckému posudku, prípadne formulovali otázky na súdneho znalca. Na výzvu reagoval sťažovateľ podaním 5. januára 2015 a žalobkyňa podaním 12. januára 2015.

11. Dňa 12. januára 2015 bol nariadený termín pojednávania na 2. apríl 2015, na ktorom mal byť vypočutý súdny znalec. Zároveň boli súdnemu znalcovi zasielané podania žalobkyne týkajúce sa znaleckého dokazovania.
12. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 2. apríla 2015, bol vypočutý súdny znalec, pričom sťažovateľ prezentoval požiadavku vypracovania nového znaleckého posudku, v dôsledku čoho bolo pojednávanie odročené na 30. jún 2015.
13. Dňa 17. júna 2015 sťažovateľ predložil znalecký posudok č. 81/2015 vypracovaný na jeho žiadosť súdnym znalcom [REDAKOVANÉ] k stanoveniu všeobecnej hodnoty predmetných nehnuteľností, ktorý bol zasielaný 22. júna 2015 na vyjadrenie žalobkyni. Žalobkyňa sa k znaleckému posudku vypracovanému na žiadosť sťažovateľa vyjadrila podaním 29. júna 2015.
14. Dňa 30. júna 2015 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito na účely nariadenia kontrolného znaleckého dokazovania z dôvodu odstránenia rozdielov vyplývajúcich z predložených znaleckých posudkov.
15. Dňa 27. júla 2015 boli obe strany v spore vyzvané na predloženie otázok, ktoré žiadajú zodpovedať v rámci kontrolného znaleckého dokazovania znaleckou organizáciou. Na výzvu reagoval sťažovateľ podaním 17. augusta 2015.
16. Uznesením č. k. 15 C 210/2013-236 zo 17. septembra 2015 okresný súd ustanovil súdneho znalca z odboru stavebníctva a pozemných stavieb, a to znaleckú organizáciu – Inštitút znalcov súdneho inžinierstva v Košiciach, ktorej uložil povinnosť zodpovedať stanovené otázky a vypracovať znalecký posudok v lehote 60 dní od prevzatia spisu.
17. Preddavok na trovy znaleckého dokazovania zaplatili žalobkyňa 13. októbra 2015 a sťažovateľ 16. októbra 2015.
18. Okresný súd zaslal znaleckej organizácii spis na vypracovanie znaleckého posudku 29. októbra 2015. Znalecký posudok č. 1/2016 vypracovaný znaleckou organizáciou bol doručený okresnému súdu 20. januára 2016.
19. Dňa 29. januára 2016 boli strany v spore vyzvané na vyjadrenie sa k znaleckému posudku vypracovanému znaleckou organizáciou. Uznesením okresného súdu č. k. 15 C 210/2013-325 z 2. februára 2016 (ďalej len „uznesenie z 2. februára 2016“) bolo znaleckej organizácii priznané znalečné v sume 770,19 eur. Proti uzneseniu okresného súdu z 2. februára 2016 podal sťažovateľ 11. februára 2016 odvolanie.
20. K znaleckému posudku vypracovanému znaleckou organizáciou podali vyjadrenia 15. februára 2016 žalobkyňa a 19. februára 2016 sťažovateľ.
21. Dňa 8. marca 2016 bol spis predložený Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa z 11. februára 2016. Odvolanie sťažovateľa bolo 15. novembra 2016 doručované na vyjadrenie žalobkyni a znaleckej organizácii. K odvolaniu sťažovateľa sa žalobkyňa vyjadrila 22. novembra 2016 a znalecká organizácia 6. decembra 2016.
22. Uznesením krajského súdu č. k. 4 Co 48/2016-354 z 29. novembra 2016 bolo uznesenie okresného súdu z 2. februára 2016 potvrdené ako vecne správne. Spis bol okresnému súdu vrátený 8. decembra 2016.

23. Okresný súd 30. januára 2017 obe strany v spore s prihliadnutím na zásadu sudcovskej koncentrácie vyzval, aby v lehote 20 dní od doručenia výzvy navrhli dôkazy na podporu svojich tvrdení. Na výzvu reagovala žalobkyňa podaním z 2. februára 2017, v ktorom uviedla, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania.
24. Dňa 21. februára 2017 sťažovateľ požiadal o predĺženie lehoty na navrhnutie dôkazov a 28. februára 2017 predložil doklady.
25. Dňa 11. apríla 2017 bolo doručené stanovisko žalobkyne k dokladom predloženým sťažovateľom, ktoré bolo následne 18. apríla 2017 doručované sťažovateľovi, ktorý sa k stanovisku žalobkyne vyjadril podaním 26. apríla 2017. Podanie sťažovateľa bolo následne 18. mája 2017 doručované na vyjadrenie žalobkyne.
26. Dňa 27. júna 2017 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito. Na pojednávaní sťažovateľ požiadal o doručovanie svojho stanoviska k znaleckému posudku z 19. februára 2016 na vyjadrenie znaleckej organizácii. Na podklade žiadosti žalovaného (písomná žiadosť podaná 26. júla 2017) okresný súd 31. júla 2017 doručoval podania sťažovateľa znaleckej organizácii s výzvou na vyjadrenie.
27. Znalecká organizácia reagovala na výzvu 21. augusta 2017 podaním odborného vyjadrenia č. 15/2017, ktoré bolo následne 31. augusta 2017 doručované na vyjadrenie stranám v spore.
28. Dňa 31. augusta 2017 podala žalobkyňa návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým požadovala uloženie zákazu sťažovateľovi akýmkoľvek spôsobom nakladať so spoluvlastníckymi podielmi na predmetných nehnuteľnostiach, a to až do právoplatného skončenia súdneho sporu vedeného okresným súdom.
29. Dňa 6. septembra 2017 sťažovateľ informoval okresný súd o tom, že znaleckej organizácii nebolo doručované na vyjadrenie jeho stanovisko k znaleckému posudku z 19. februára 2016 tak, ako požadoval. Sťažovateľ preto opätovne požiadal, aby sa znalecká organizácia vyjadrila k vecným námietkam obsiahnutým v jeho podaní z 19. februára 2016, na podklade čoho následne okresný súd 19. októbra 2017 opätovne znaleckú organizáciu vyzval na zaujatie stanoviska k námietkam žalovaného vzneseným v jeho vyjadrení k znaleckému posudku.
30. Dňa 19. septembra 2017 okresný súd uznesením č. k. 15 C 210/2013-445 návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia z 31. augusta 2017 zamietol. Znalecká organizácia podala 1. decembra 2017 stanovisko k námietkam sťažovateľa k znaleckému posudku – odborné vyjadrenie č. 21/2017, ktoré bolo následne 11. decembra 2017 zasielané na vyjadrenie stranám v spore.
31. Dňa 16. januára 2018 sa k stanovisku znaleckej organizácie vyjadril sťažovateľ, pričom jeho vyjadrenie bolo následne 29. januára 2018 doručované žalobkyne.
32. Sťažovateľ podal 2. februára 2018 k vykonanému dokazovaniu a právnej stránke prejednávanej veci záverečnú reč.
33. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 8. februára 2018, bolo vyhlásené dokazovanie za skončené. Pojednávanie bolo odročené na 12. marec 2018 na vyhlásenie rozsudku.
34. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 12. marca 2018, bol vyhlásený rozsudok č. k. 15 C 210/2013-499 (ďalej len „rozsudok z 12. marca 2018“), ktorým okresný súd zrušil

podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a sťažovateľa k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré vyporiadal tak, že predmetné nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyni (výrok I), žalobkyni zároveň uložil povinnosť z titulu výplaty spoluvlastníckeho podielu zaplatiť sťažovateľovi náhradu v sume 37 916,67 eur v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II), náhradu trov konania stranám nepriznal (výrok III), štátu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV) a znaleckej organizácii priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok V).

35. Sťažovateľ podal 27. marca 2018 proti rozsudku okresného súdu z 12. marca 2018 odvolanie, na podklade čoho bol následne 16. mája 2018 vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Dňa 16. mája 2018 bolo zároveň odvolanie sťažovateľa doručované na vyjadrenie žalobkyni, ktorá sa k podanému odvolaniu vyjadrila podaním 30. mája 2018.

36. Dňa 28. júna 2018 bolo vyjadrenie žalobkyne doručované na prípadné zaujatie stanoviska žalovanému, ktorý možnosť podať ďalšie vecné námietky nevyužil. Spis bol následne na rozhodnutie o odvolaní predložený krajskému súdu 17. júla 2018.

37. Krajský súd uznesením č. k. 19 Co 119/2018-527 zo 16. mája 2019 (ďalej len „uznesenie zo 16. mája 2019“) rozsudok okresného súdu z 12. marca 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený 30. mája 2019.

38. Okresný súd následne 24. júna 2019 strany v spore vyzval s poukazom na závery obsiahnuté v uznesení krajského súdu zo 16. mája 2019 na prípadné návrhy na doplnenie dokazovania. Na výzvu reagoval sťažovateľ podaním z 28. júna 2019, v ktorom navrhol výsluch súdneho znalca [REDAKOVANÉ], ktorý vypracoval súkromný znalecký posudok č. 81/2015. Žalobkyňa na výzvu odpovedala podaním z 1. júla 2019 informáciou, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania.

39. Okresný súd uznesením č. k. 15 C 210/2013-545 z 29. júla 2019 uložil sťažovateľovi povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania výsluchom súdneho znalca v sume 200 eur pod hrozbou nevykonania navrhnutého dôkazu v prípade nezloženia preddavku. Preddavok na trovy znaleckého dokazovania bol sťažovateľom zaplatený 5. augusta 2019.

40. Pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 18. novembra 2019, bolo odročené na neurčito na realizovanie znaleckého dokazovania a vypracovania doplnku k znaleckému posudku vypracovanému znaleckou organizáciou č. 1/2016.

41. Sťažovateľ podal 26. novembra 2019 návrh na doplnenie dokazovania vypracovaním znaleckého posudku na určenie aktuálnej všeobecnej hodnoty predmetných nehnuteľností. Dňa 15. januára 2020 okresný súd uznesením č. k. 15 C 210/2013-570 uložil znaleckej organizácii doplniť znalecký posudok č. 1/2016 v predmete určenia aktuálnej všeobecnej hodnoty nehnuteľností a znaleckej organizácii uložil predložiť doplnok k znaleckému posudku č. 1/2016 v lehote 30 dní od prevzatia spisu. Zároveň bola citovaným rozhodnutím uložená žalobkyni povinnosť zloženia preddavku na trovy znaleckého dokazovania v sume 300 eur, ktorý bol žalobkyňou zaplatený 22. januára 2020.

42. Sťažovateľ požiadal 28. januára 2020 o vrátenie zálohy zaplatenej ako preddavok na trovy znaleckého dokazovania výsluchom súdneho znalca, na čo reagoval okresný súd uznesením č. k. 15 C 210/2013-578 z 29. januára 2020 tak, že sťažovateľovi preddavok na trovy dôkazu v sume 200 eur vrátil.

43. Spis bol na vypracovanie doplnku k znaleckému posudku zaslaný znaleckej organizácii 17. februára 2020. Znalecká organizácia podaním z 20. marca 2020 okresný súd požiadala o predĺženie lehoty na podanie doplnku k znaleckému posudku z dôvodu „vývoja aktuálnej celospoločenskej situácie“. Na podklade žiadosti okresný súd podaním z 25. marca 2020 vyslovil s predĺžením lehoty na vypracovanie doplnku k znaleckému posudku najneskôr do 31. mája 2020 súhlas. Dňa 22. mája 2020 bol okresnému súdu doručený doplnok k znaleckému posudku č. 1/2016 a spis.

44. Uznesením okresného súdu č. k. 15 C 210/2013-589 z 18. júna 2020 bola znaleckej organizácii priznaná odmena za vypracovanie doplnku k znaleckému posudku č. 1/2016.

45. Dňa 4. augusta 2020 sťažovateľ z dôvodu nesúhlasu so závermi obsiahnutými v doplnku znaleckého posudku č. 1/2016 vypracovanom znaleckou organizáciou okresný súd informoval o svojom zámere dať vypracovať súkromný znalecký posudok. V tejto súvislosti sťažovateľ okresný súd z dôvodu nesúhlasu žalobkyne so sprístupnením predmetných nehnuteľností na účely vypracovania znaleckého posudku požiadal o zabezpečenie uloženia povinnosti žalobkyni sprístupniť predmetné nehnuteľnosti súdnemu znalcovi. Na žiadosť sťažovateľa reagoval okresný súd oznámením z 28. augusta 2020, v ktorom vyzval sťažovateľa na oznámenie súdneho znalca, ktorý znalecký posudok vypracuje. Na výzvu reagoval sťažovateľ podaním 7. septembra 2020. Okresný súd 8. septembra 2020 požiadal sťažovateľa o oznámenie termínu obhliadky predmetných nehnuteľností na realizovanie postupu podľa § 210 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Na výzvu reagoval sťažovateľ oznámením 9. septembra 2020, na podklade čoho okresný súd uznesením č. k. 15 C 210/2013-685 z 11. septembra 2020 uložil žalobkyni povinnosť umožniť a strpieť obhliadku predmetných nehnuteľností v stanovenom termíne. Súkromný znalecký posudok č. 234/2020 vypracovaný súdnym znalcom [REDAKOVANÉ] bol predložený 18. októbra 2020.

46. Pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 21. októbra 2020, bolo odročené na 24. február 2021 na zaujatie stanoviska žalobkyne k súkromnému znaleckému posudku vypracovanému na žiadosť sťažovateľa a prípadné predloženie návrhov na doplnenie dokazovania. Žalobkyňa sa k súkromnému znaleckému posudku vyjadrila podaním 2. novembra 2020.

47. V období od októbra 2020 do decembra 2020 sa spis nachádzal na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky na účely vybavenia podanej sťažnosti na postup okresného súdu.

48. Dňa 11. novembra 2020 sa k podaniu žalobkyne z 2. novembra 2020 vyjadril sťažovateľ. Vyjadrenie sťažovateľa bolo 19. novembra 2020 doručované žalobkyni na vyjadrenie. Podanie sťažovateľa z 18. novembra 2020 bolo doručované 24. novembra 2020 žalobkyni na vedomie.

49. Dňa 16. decembra 2020 boli strany v spore vyzvané, aby v lehote do 5. januára 2021 doručili prípadné návrhy na doplnenie dokazovania na odstránenie rozporu v záveroch doplnku k znaleckému posudku č. 1/2016 vypracovaného znaleckou organizáciou a súkromného znaleckého posudku č. 234/2020 vypracovaného [REDAKOVANÉ], na ktorých predloženie boli strany vyzvané na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 21. októbra 2020. Na výzvu reagoval sťažovateľ podaním 21. decembra 2020 a žalobkyňa podaním 4. januára 2021. Podania strán v spore boli následne 8. januára 2021 doručované protistrane na vedomie.

50. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 24. februára 2021, bolo dokazovanie vyhlásené za skončené. Pojednávanie bolo odročené na vyhlásenie rozhodnutia na 24. marec 2021. Rozsudkom okresného súdu č. k. 15 C 210/2013-810 z 24. marca 2021 bolo zrušené podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a sťažovateľa k predmetným nehnuteľnostiam a vyporiadané tak, že predmetné nehnuteľnosti boli prikázané do výlučného vlastníctva žalobkyne (výrok I). Citovaným rozsudkom okresného súdu bola žalobkyňi zároveň uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu za jeho spoluvlastnícky podiel v sume 46 083 eur (výrok II), pričom nárok na náhradu trov konania stranám priznaný nebol (výrok III), štátu bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV) a znaleckej organizácii bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok V). Rozsudok okresného súdu z 24. marca 2021 nadobudol vo výrokoch I a II právoplatnosť 24. apríla 2021.

51. Dňa 22. apríla 2021 podal sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu z 24. marca 2021 vo výrokoch III, IV a V odvolanie, ktoré bolo následne doručované na vyjadrenie 27. apríla 2021 žalobkyňi. Spis bol na rozhodnutie o odvolaní predložený krajskému súdu 7. mája 2021.

52. Dňa 13. mája 2021 okresný súd odstúpil krajskému súdu podanie žalobkyne z 12. mája 2021. Dňa 14. mája 2021 bolo podanie žalobkyne doručované na vedomie sťažovateľovi.

53. Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 428/2021-14 zo 7. septembra 2021 bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II. Argumentácia sťažovateľa

54. Podstatou argumentácie sťažovateľa je tvrdenie o existencii zbytočných prietahov v napadnutom konaní, ktorého predmetom je rozhodovanie vo veci žaloby o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území mesta Prešov. Sťažovateľ zdôrazňuje, že z dôvodu určenia všeobecnej trhovej hodnoty predmetných nehnuteľností, ktorá je nevyhnutná pre stanovenie sumy vyrovnacieho podielu pre sťažovateľa podľa rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu, sa na okresnom súde uskutočnilo rozsiahle dokazovanie, avšak len výlučne vo vzťahu ku skutkovej otázke.

55. Ďalej dôvodí, že žaloby o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam sú v praxi pomerne časté a nemožno prijať záver o tom, že by v tejto spojitosti išlo o výnimočné či neštandardné uplatňovanie si práva. Podľa sťažovateľa prejednávaný prípad nie je po právnej či faktickej stránke zložitý.

56. Ku kritériu správania účastníka napadnutého konania, podľa ktorého ústavný súd posudzuje, či v konkrétnych okolnostiach veci došlo k vzniku zbytočných prietahov, sťažovateľ zdôrazňuje, že od počiatku mal záujem na čo najrýchlejšom priebehu súdneho konania a na tento účel riadne a včas reagoval na všetky výzvy okresného súdu a predkladal riadne písomné podania. Správanie sťažovateľa preto podľa jeho názoru neprispelo k vzniku zbytočných prietahov v napadnutom konaní.

57. K ďalšiemu kritériu, podľa ktorého sa posudzuje, či v konkrétnom prípade došlo k vzniku zbytočných prietahov v napadnutom konaní, ktorým je samotný postup okresného súdu, sťažovateľ

uvádza, že napadnuté konanie prebieha už takmer 8 rokov a ku dňu podania ústavnej sťažnosti nie je právoplatne skončené. V konkrétnostiach tvrdí, že je v právnom štáte neakceptovateľné, aby *„obyčajné“ súdne konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, v ktorom vystupujú len dva subjekty, ktoré sú po každej stránke vo vzťahu k súdu súčinné a navyše sú aj právne zastúpené, mohlo trvať takmer 8 rokov s tým, že takéto súdne konanie stále nie je ukončené.*».

58. Podľa sťažovateľa mal okresný súd v jeho veci postupovať promptnejšie a aktívnejšie, najmä pokiaľ ide o určovanie lehôt na vyjadrenie stranám v spore či určovanie lehôt pre súdnych znalcov, neodročovať pojednávania na neurčito a rýchlejšie doručovať podania stranám sporu alebo znaleckej organizácii.

59. Sťažovateľ rovnako argumentuje, že okresný súd vytváral medzi jednotlivými pojednávania výrazné časové odstupy a pokiaľ sa už pojednávania uskutočnili, tieto boli zväčša odročené na neurčito bez toho, aby okresný súd k veci pristúpil ráznejšie a sporné otázky vyriešil, či už priamo na pojednávaní, alebo na nadchádzajúcom pojednávaní s konkrétnym dátumom.

60. S prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci sťažovateľ zastáva názor, že je subjektom, ktorému bude vyplácaný tzv. vyrovnací podiel po zrušení podielového spoluvlastníctva, pričom žalobkyňa je subjektom, ktorý si predmetné nehnuteľnosti ponechá a vyrovnací podiel sťažovateľovi vyplatí.

61. Sťažovateľ tak ani po 8 rokoch nemá k dispozícii žiadne finančné prostriedky z titulu vyrovnacieho podielu od žalobkyne, hoci je od začiatku jednoznačné, že nehnuteľnosti si ponechá žalobkyňa, ktorá ich za celý ten čas s manželom výlučne užíva. Sťažovateľ je tak vystavený situácii, že vyporiadované nehnuteľnosti ani neužíva a nemá z ich vlastníctva ani žiadny finančný prospech. Ak by napadnuté konanie podľa sťažovateľa prebiehalo bez zbytočných prietahov, sťažovateľ by podľa svojho názoru už disponoval vyrovnacím podielom od žalobkyne, ktorý mieni použiť na obstaranie vlastnej bytovej nehnuteľnosti, keďže od svojho odchodu z pôvodne rodičovského domu stále býva len po ubytovniach. Sťažovateľ je tak nútený vynakladať ďalšie úsilie a peňažné prostriedky na to, aby sa domohol ochrany svojich porušených práv.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

62. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie sa k ústavnej sťažnosti na podklade výzvy ústavného súdu vyjadril predseda okresného súdu prípisom č. k. 1SprO/1078/2021 zo 14. októbra 2021, v ktorom poukázal na priložené vyjadrenie zákonnej sudkyne, s ktorým sa z vecnej stránky stotožnil.

63. Zákonná sudkyňa [REDAKOVANÉ] na úvod svojho vyjadrenia zdôraznila, že jej spis vzťahujúci sa na napadnuté konanie bol ako zákonnej sudkyňi pridelený až v januári 2019. Z uvedeného dôvodu svoje stanovisko formulovala len k procesnému postupu od stanoveného termínu.

64. V podstatnom zákonná sudkyňa poukázala na chronologické úkony vykonané v predmetnej veci, ktoré sa zhodujú s tými, ktoré ústavný súd uviedol v časti I tohto nálezu. Na podklade prehľadu procesných úkonov napokon zákonná sudkyňa uzavrela, že v predmetnej veci bolo v čase jej konania ako zákonnej sudkyne postupované bez prietáhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

III.2. Replika sťažovateľa:

65. Sťažovateľ v reakcii na podania predsedu okresného súdu a zákonnej sudkyne v podaní doručenom 27. októbra 2021 zdôraznil, že pokiaľ konanie trvá tak ako v jeho veci 6 rokov, pričom konaniu nebránia žiadne vážne prekážky, ide jednoznačne o zbytočné prietahy.

66. Napadnuté konanie nebolo podľa sťažovateľa skutkovo zložitú, keďže spornou bola len všeobecná hodnota spoločných nehnuteľností a následne z toho vyplývajúca suma vyrovnacieho podielu pre sťažovateľa. Prejednávaná vec sa nevyznačovala ani väčším počtom účastníkov, rozsiahlosťou spisu či množstvom dôkazov. Po právnej stránke ide o veci, ktoré možno zaradiť do bežnej agendy. Sťažovateľ nevytváral žiadne zbytočné obštrukcie, pričom hlavným problémom bol zdĺhavý a málo efektívny postup súdu prvej inštancie, najmä v štádiu, keď vo veci konala zákonná sudkyňa [REDAKOVANÉ].

67. Z hľadiska kritéria významu konania pre účastníka konania sťažovateľ akcentuje skutočnosť, že konanie o zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva je potrebné posudzovať ako bežný majetkový spor, avšak majúci pre neho samotného zásadný význam, keďže spoločné nehnuteľnosti nemohol užívať a ani z nich nezískal za celú dobu trvania sporu žiadny finančný prospech, „pričom sám si nemohol kvôli nedostatku potrebných fin. prostriedkov, ako aj vzhľadom na jeho vek obmedzené možnosti čerpania hypotekárneho úveru, obstarat' vlastné bývanie a bol odkázaný na bývanie v ubytovniach.“.

68. V závere svojho vyjadrenia sťažovateľ prezentuje svoje hlboké sklamanie z fungovania justície a z nevykonalnosti práva, ako aj z celkovej „práce“ okresného súdu, ktorý „nekonaním vo veci, nulovou kontrolnou činnosťou sudkyne [REDAKOVANÉ] sa spolupodieľal na vzniknutom stave.“.

69. Sťažovateľ si zároveň uplatňuje náhradu trov konania za tri úkony právnej služby.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

70. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní okresného súdu a sťažovateľa, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce z predmetného spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

71. Sťažovateľ podstatnou časťou argumentácie tvrdí, že zo strany okresného súdu konajúceho v jeho veci došlo k vzniku zbytočných prietáhov.

72. Predmetom konania pred ústavným súdom je preto posúdenie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

73. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

74. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

75. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (m. m. II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník (strana sporu) obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 CSP. V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

76. K vzniku zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom môže pritom dôjsť nielen jeho nečinnosťou, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou (m. m. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011). Neefektívne je pritom také konanie, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

77. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

78. Predmetom napadnutého konania bolo rozhodovanie vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré z právneho hľadiska nemožno bez ďalšieho považovať za právne zložité, keďže patrí k štandardnej súčasťi rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Zásadnou otázkou v prejednávanej veci nevyhnutnou pre náležité rozhodnutie bolo určenie všeobecnej hodnoty predmetných nehnuteľností. Aj keď znalecké dokazovanie nemusí byť tou skutočnosťou, ktorá sama osebe odôvodňuje skutkovú zložitosť prejednávanej veci, konkrétne okolnosti prejednávanej veci determinované nevyhnutnosťou vypracovania celkovo piatich znaleckých posudkov (a dvoch odborných vyjadrení) dovoľujú prijať záver, že prejednávaná vec bola po skutkovej stránke zložitejšia. V tomto smere sa preto ústavný súd nestotožňuje s názorom sťažovateľa o tom, že vec sa nejavila ako skutkovo zložitejšia (bod 66 tohto nálezu).

79. Aj napriek tomu, že sťažovateľ na výzvy okresného súdu reagoval v primeraných lehotách a zúčastňoval sa nariadených pojednávaní, svojím správaním spočívajúcim v uplatňovaní procesných práv spôsobil predĺženie napadnutého konania, ktoré nemožno bez ďalšieho pripísať na ťarchu okresného súdu. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na kontrolné, resp. súkromné znalecké dokazovanie vykonávané na výlučný podnet samotného sťažovateľa (body 12 a 45 tohto nálezu) z dôvodu jeho nespokojnosti so závermi predložených znaleckých posudkov. Aj keď uplatňovanie procesných práv stranou v spore patrí k samotnej podstate sporového konania, nemožno obchádzať skutočnosť, ako to bolo aj v prejednávanej veci, že napadnuté konanie predlžuje.

80. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup samotného okresného súdu.

81. S prihliadnutím na v napadnutom konaní vykonané procesné úkony ústavný súd v postupe súdu prvej inštancie neidentifikoval kratšie ani dlhšie obdobia nečinnosti. Nie všetky procesné úkony vykonávané súdom prvej inštancie však ústavný súd hodnotí ako efektívne smerujúce k odstráneniu právnej neistoty strán v spore.

82. Ako neefektívny hodnotí ústavný súd postup okresného súdu, pri ktorom tento mal k dispozícii dva znalecké posudky s rozdielnymi závermi o tej istej otázke, takže povinnosťou okresného súdu bolo zhodnotiť ich a uviesť dôvody, ktorý z nich vezme ako podklad svojho rozhodnutia, a rovnako uviesť aj dôvody neprihliadania na závery iného znaleckého posudku. Pre túto úvahu bolo nevyhnutné oboch súdnych znalcov vypočúť, čo okresný súd neurobil. Rozpory vo vypracovaných znaleckých posudkoch mohol okresný súd odstrániť aj preskúmaním záverov znaleckého dokazovania znaleckým ústavom, čo však neurobil. Keďže uvedenými spôsobmi súd prvej inštancie nepostupoval, zaťažil napadnuté konanie inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zasiahol aj do práva sťažovateľa na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia (body 12 a 13 zrušujúceho uznesenia krajského súdu zo 16. mája 2019).

83. Čas, ktorý po vypracovaní prvých troch znaleckých posudkov v predmete určenia všeobecnej hodnoty nehnuteľností následne po vydaní zrušujúceho uznesenia krajského súdu zo 16. mája 2019 uplynul, spôsobil, že, rešpektujúc rozhodovacu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie č. k. 4 Cdo 148/2017 z 21. novembra 2018), bolo potrebné pre určenie sumy primeranej náhrady spoluvlastníkovi, ktorý je zo spoluvlastníctva vylučovaný, cenu spoločnej veci aktualizovať. Z uvedeného dôvodu sa stali prvé tri znalecké posudky plynutím času neaktuálne, a tým aj nepoužiteľné a vyžiadali si po vrátení veci súdu prvej inštancie vypracovanie doplnku

k znaleckému posudku č. 1/2016 znaleckou organizáciou (body 34 až 36 rozsudku okresného súdu z 24. marca 2021). Uvedené skutočnosti preto vedú k záveru o tom, že postup okresného súdu v konkrétnostiach už popísaných v bodoch 82 a 83 tohto nálezu nebol v súvislosti s vykonávaním znaleckého dokazovania efektívne smerujúci k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa.

84. Ako nesústredený hodnotí ústavný súd aj postup okresného súdu súvisiaci s doručovaním výzvy znaleckej organizácii na vyjadrenie k námietkam sťažovateľa k znaleckému posudku č. 1/2016. Túto požiadavku prezentoval sťažovateľ na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo v júni 2017, no k jej realizácii zo strany súdu prvej inštancie došlo až po opätovnom upozornení sťažovateľom v októbri 2017 (body 20, 26 a 29 tohto nálezu).

85. S prihliadnutím na už uvádzané skutočnosti, berúc do úvahy už popísanú neefektívnu a nesústredenú činnosť okresného súdu (body 82 až 84 tohto nálezu) s akcentovaním skutočnosti, že celková doba konania súdu prvej inštancie (vynímajúc obdobie, počas ktorého bol spis na účely rozhodnutia na odvolacom súde – body 21, 36 a 37) presahuje obdobie 6 rokov (body 2 až 36 a 37 až 50 tohto nálezu), pričom k právoplatnému rozhodnutiu v merite veci došlo až po uplynutí obdobia viac ako 7 rokov od začatia konania, ústavný súd konštatuje, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto vyslovil porušenie práv sťažovateľa zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní (bod 1 výroku tohto nálezu).

86. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

87. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

88. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu vo veci ústavnej sťažnosti už okresný súd v merite veci právoplatne rozhodol, pričom spis sa na účely rozhodnutia o odvolaní nachádzal na odvolacom súde, ústavný súd návrhu sťažovateľa na uloženie príkazu okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Primerané finančné zadost'učinenie

89. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

90. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

91. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie

vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

92. Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 3 000 eur z dôvodov uvedených v časti II tohto nálezu.

93. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'učinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

94. V tomto kontexte ústavný súd zobral do úvahy aj predmet sporu (vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam), ktorý aj keď je pre samotného sťažovateľa nepochybne dôležitý, nepatrí do kategórie tzv. citlivých konaní, ktoré by si vyžadovali zo strany vo veci konajúceho súdu osobitný prístup (ako to je napríklad v prípade pracovnoprávných sporov alebo v konaniach vo veci starostlivosti o maloletých).

95. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä nesústredenosť a neefektívnosť postupu okresného súdu, povahu a rozsah práv sťažovateľa, ktoré boli porušené, predmet konania, ako aj jeho význam pre sťažovateľa a prihliadajúc na skutočnosť, že po meritórnej stránke bola vec v krátkom období dvoch dní po podaní ústavnej sťažnosti právoplatne skončená (bod 50 tohto nálezu), čím bola zároveň odstránená právna neistota sťažovateľa vo vzťahu k vecnému prejednávaniu predmetu sporu, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadost'učinenia v sume 1 000 eur (bod 2 výroku tohto nálezu).

96. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnej sťažnosti v časti požadovanej sumy primeraného finančného zadost'učinenia prevyšujúcej sumu 1 000 eur nevyhovet tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

VI.

Trovy konania

97. Ústavný súd napokon priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 691,34 eur v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 3 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti a replika k vyjadreniu okresného súdu) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2021 v sume 181,17 eur (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2021 v sume 10,87 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Celková suma náhrady trov konania tak predstavuje po jej navýšení o daň z pridanej hodnoty sumu 691,34 eur. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vo veci náhrady trov konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

VII.

98. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu